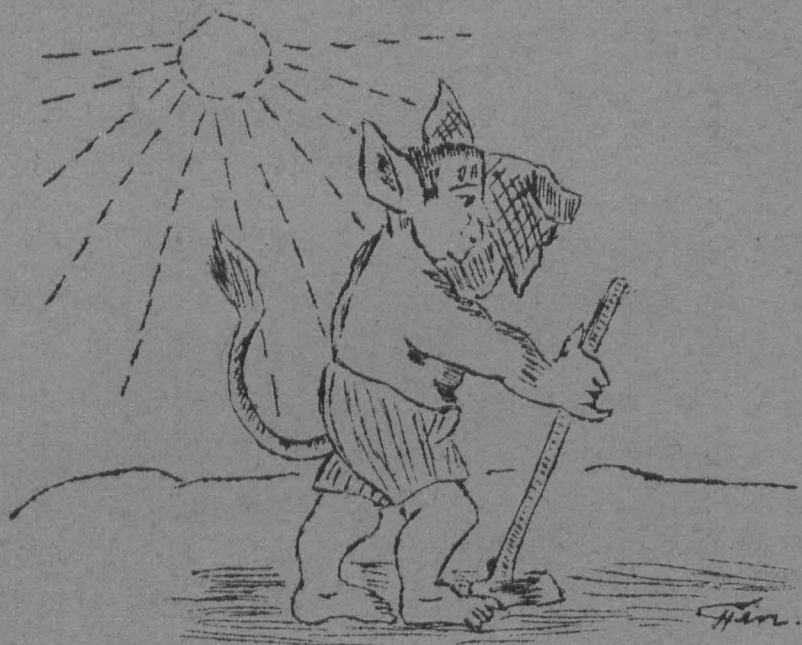

САТИРИЧНО-ГУМОРАСТИЧЕЩЕ ЧАСОПИС
ТВОРУ КОРИГЕН

САВКО: - Їдем, Павку, в Парагвай?
ПАВКО: - Нілий рік там, пажуть, мамі

НА ПРАЦІ В ПАРАГВАЮ

ПИТАЄТЬСЯ СТЕФАН БАЗЯ:
РОЗКАЖІ, МІ БРАТЕ,
ЯК ТО БУДЕМ В ПАРАГВАЮ
ТІЛЕР ПРАЦЮВАТИ?

ТАЖ ТАМ, КАЖУТЬ, ТАК ГАРЯЧЕ,
ЯК У САМІЙ ПЕКИЛІ!
А ЩЕ, КАЖУТЬ, ТАМ КУСАЮТЬ
ОТРАХ МУХИ ЗАПЕКЛІ.

-НЕ ЖУРЧІСЯ, - КАМЕ БАЗЬО, -
ТО НЕ ТАКЕ ЛЯХО!
Я ДУМАЮ, ЩО І ТАМ Є
ТЕХНІКА ВЕЛИКА.

ВЧЕННЯТЬ ТОВІ ХВІСТ ІЗЗАДУ,
ДАДУТЬ САПУ В РУКИ,
ВЧЕННЯТЬ ВУХА ПРУЖИНОВІ
ТАМ ОБЖЕНЕШ МУХИ!

ІВАН ПІП.

"ПОДЯКУВАВ"

Наладований пакунками біжить наш чоловік до пароплава.
Зустрічає свого ж таки таборянина:

-Пане, котра година?

-За п'ять перша.

-О, хай же вас ясний грім поб'є, то я спізнюсь на пароплав!

Віють вітри

Віють вітри, віють кильські,
Аж барани гнуться...
Ой, там рибки п'ять центнерів
У мюнхені ждуться.

Де ти німче, спекулянте,
Де ти, озовися...

Продай штуну за півмарки,
А я десять візьму.

Справлю собі два анцуги,
На півлітри стане...

А як приїду до дівчини,
То тепер розтане.

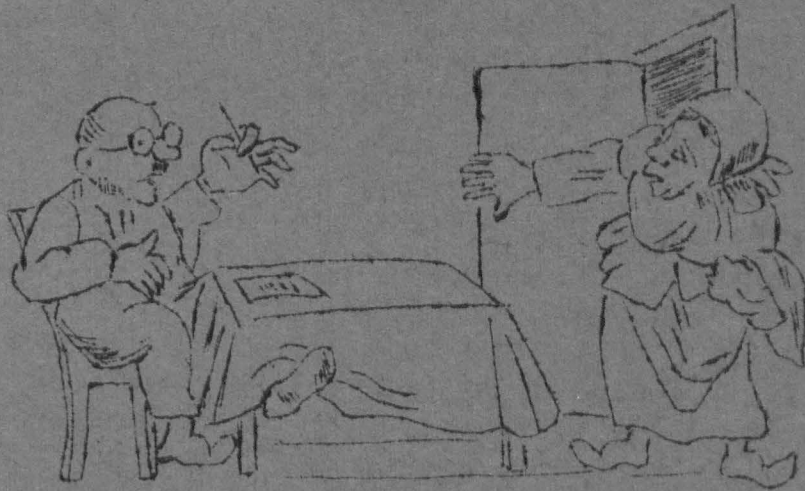
Віють вітри, віють кильські,
Аж барани гнуться...

"Вскочив з рибою" хлопчина -
Самі сльози ллються...

(Степан СМОСАРЕВСЬКИЙ).

/ з оперети: "Не ковтай великими шматками,
бо подавишся" /.

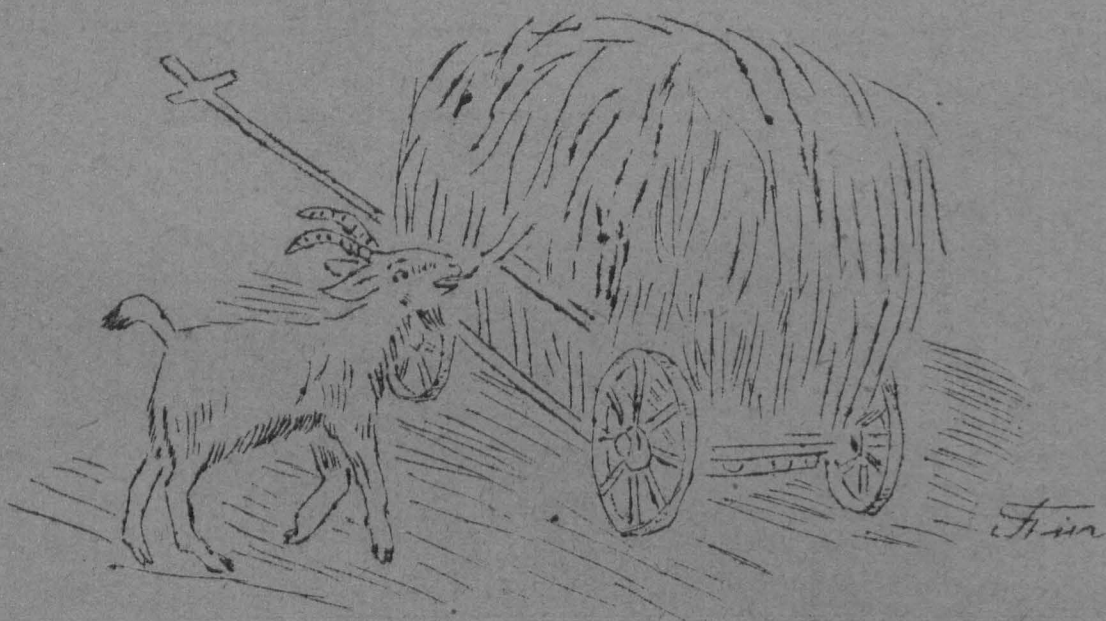
ДЕМОКРАТІЯ В ТАБОРІ ОРДОРІХСОРТ:

ДЕМОКРАТІЯ: - Приїміть, пане команданте, переночувати.

П. ЗАЛІЗНИЦЬКИЙ: - А ти чого сюди прийшла, рибою торгувати?

НА ТЕМУ АДМІНІСТРУВАННЯ

- На самотійні зарядження мої не їдять,
Бо таких заряджень я робити не можу.
А нуж десь скажуть:

"ПІДОДІТЬ!

ЩЕ ПРИЙДЕ КОЗА"К ДО МОГО ВОЗА!"

До складу прикладу
продовження

А тепер вам, любі браття, ще дещо розкажу -
Такий клопіт мав я нині, що йно трохи лажу.
Бо задумав я на працю сьогодні десь свати,
Щоб про мене у газету могли написати.
Бо ніби то я українець, люблю свої ниви,
Тому мушу йти на працю у той кінь жакливи.
І пішов я тоді просто у наш уряд праці -
Може мене десь запишуть у якійсь там картці.
І заступав я у двері, серце в мені б'ється,
Щоб на мене не кричали, що трохи спізнився.
Як зайшов я в середину, мені серце змліло:
Таж тут стільки урядовців, як десь у Берліні!

А тепер вам іде одно: не спалося-ввижалося,
Бо в нашому таборцеві воно відбувалося:
Що нібито один батько та своїй дитині
Між старим знайшов залізом збірник від бензини.
І зробив він з нього човник та став малювати,
Щоби його любий синок міг собі плавати.
І заніс човна малого та і пустив на воду,
Врадив сина і наказав: "Держися Володю!"
А дитина - шубовість в воду! Мало не втопилася...

Ох, пробачте, був би забув! Ще одна новина.
Не думайте, що це казка - це правда істина!
Коли німці з москалями стали воювати,
Стали нашу усю молодь до себе стягати.

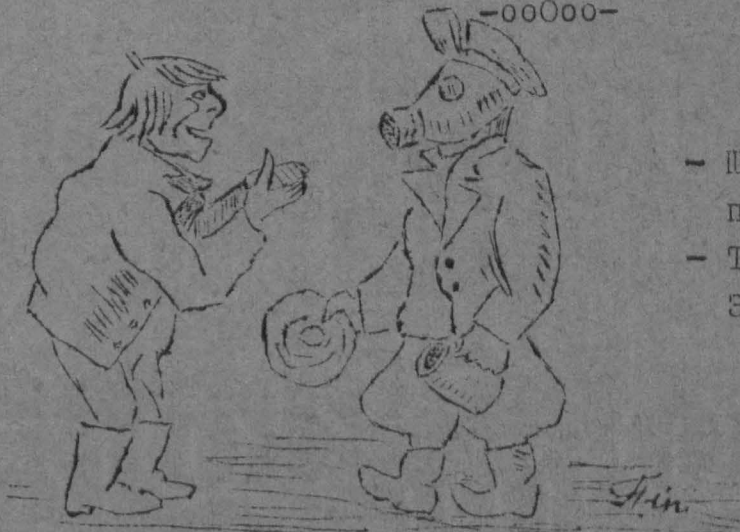
З малих хатин забирали, кривдили навіки,
до роботи наганяли, "вчили" працювати,
"вчили" їсти, говорити і як має спати.
Навіть свіло погасити, як хоче лягати,
щоб не бігав цілу ніч з ковдрою по хаті.
Щоб кланялися своїм мефам, "добрий день" казали,
В убиральні щоб на дошку ногами не ставали.
Німці отже добре "вчили", "виводили в люди".
А тепер ви послухайте, що то далі буде.
Як зібралися в таборах, пачки підхопили,
Тоді наші таборяни, мов не тії стали.
Одні мудрі поробились та такі — крий Боже!
Що з ним небудь у таборі й говорить не хочуть.
Потрібсь пані таборові та так запаніми,
Що вже навіть в своїй штубі підлоги не мили.
Ідуть собі в Райнендорф, німци винаймають
І платять їм грішми, хлібом, бо багато мають!
Німка мусить наву внести, підлогу помити,
А вона сама не знає, що має робити.
Ото ж моститься у ліжко, бере книжку в руки,
Закурює цигаретку, дивиться на руки.
І не знає, хто вона є, яка пані, звідки,
Хто б то чекав отакого від нашої тітки?

А які знова чудесні виводять маніри
В Райнендорфі на забаві наші каваліри!
У кишенях поколяда /ну, як же ж не мати!
Та ж потрібно усім німцям себе показати!
Посідали коло стола, про чемність забули,
Тай голосно розмовляють, щоб їх усі чули.
Що вони то не є німці, а якісь магнати!
Та й говорять по-німецьки: "Лу філь чоколяте!"
Під'їдають поколяду, цигаретку курять
Та й сміються, галасують, самі себе дурять.
Німці сидять коло столів та й ся не дивують:
— Ще, Іване, і для тебе шрубку пришрубують!
І забув той бідний Іван, що зима по літі,
Що він є найнещаснішим тепер в цілім світі.
Проминула поколяда, цигарки урвались,
Тепер наші на забаві до газети взялись.
На остаток іще одно, аж сором казати:
Наші в піст на Райнендорф ідуть танцювати.

Роздумайте, мої любі, та ж це все минеться,
Чим різнитесь ви від тих, що їх боїтеся?

—ооОоо—

І.П.

— Що таке, алярм? Чого ти у
проти газ убрався?
— Та ні. По приділ іду.
Знову ковбасу дають.

НА ПЕКУЧУ ПЕМУ

Ой, наступала чорная хмара
Тай на Коріген...
Гей, тай подався парубок жвавий
До німок ген-ген!

Узяв з собою новбаси й хліба:
"Коммен зі бройлян міт!"
Тай піднормивши, каже: "Іх лібе!"
"Волен зі ва-тер міт?"

Ой, ти, дівчино, засмученая
Серця не жури...
Гей, як поверне милий від німки,
Так з ним говори:

Ві-ьми ломаку, стань на порозі
І як з'явиться,
Палатай боки, а то ще й щокни,
Не дай отямиться...

Ой, наступала чорная хмара
Тай на Коріген...
Гей, тай подався парубок жвавий
До німок ген-ген!

What are you?...

кільська балада

Хто серед хвиль стоїть, зітхачи тихо?
Підклинський на прогулку знову поїхав.
В очах його світлих снувалося горе.
Кругом було сіре, байдуже море...
-Що діяти будемо, друже, тепер?
Спитався Тигрицький його, інженер,
-Не бачити, мабуть, нам рідних осель,
Бо з місця не рушить ніяк корабель.
-Уот ар ю сеїнг? Біда, ой біда!
Сів шиф на міліну, навколо вода!
Хіба отак можна вивчати англійський?
І знов зажурився професор Підклинський.
Годинами тягнеться кожда мить.
Безуспішно, сумно машина шумить...
І раптом - о, Боже! З туману за скель
Спішить на підмогу якийсь корабель.
Проходять секунди, хвилини, години,
Нарешті стягли пароплава з міліни,
І він полетів до своєї мети
Від променів сонця увесь золотий.
І знов по-англійськи говорять тепер
Професор Підклинський і пан інженер.
Нарешті приїхали. В місті чужім
Букати дангофа потрібно це їм,
Щоб зразу від'їхати із цього міста,
Бо вдома робота і ждуть матуристи.
Але захотіла примхлива доля,
Не вчити професору завтра у школі,
Бо поїзд від'їхав!... Вже вечір надворі...
Ізнову обидва ідуть понад море,
Ізнову на лифу їх доля заносить
І там капітана удвох вони просять:
-О, бітте! Пустіть нас, бо як же нам бути?
Пустіть на цю ніч нас обох до каюти...
І німець пустив їх. Всю ніч без упину
Мурашками холод їм бігав по спинах.
-Та сором так мерзнути! - мислить Підклинський
І твердо береться за мову англійську.
Він слово якесь інженера питає,
А той: "Я нне ззнаю, зззмерз я дддо ккккраю"...
До ранку чекали бідаки на морі,
Щоб потім приїхати знов до табору,
Де праця щоденна, де ждуть матуристи,
Де сонце у вікнах повисло іскристе.
Про ніч цю тривожну на морі чужому
Вода не розкаже ніколи нікому.

Ой, Мандрико, Мандрико...

Ой, Мандрико, Мандрико,
Яким ти ледащо?
Як садили тютюн інші,
Ти не хотів ні за що.
Ні тютюн садити,
Ані поливати,
А як виріс і достиг,
Ти пішов нарвати.
І тютюну назривав,
І заніс додому,
І вже думав пожиттись,
Хоч би і на чужому.
Пришли ж поліцейсти
І тютюн забрали —
З кулаками ти пішов
На тих, що сказали.
Набив Галагуру,
Різять обіцявся!
Оце такий Мандрико
Десь у нас узявся!
"Не боюсь нікого,
Що захочу зроблю!
А хто мене затрине,
Того я угроблю!"
Ой, Мандрико, Мандрико,
Яким ти ледащо?
Галасуєш, розбійничий,
Сам не знаєш нащо.

ЧЕНКО.

Хто кого ПЕРЕВІРИВ?

Взявсь пан Овад готувати
"Проліски" на сцені.
От вже будем штуку мати,
Як узявсь за це, ні?

Та пан Овад, поробивши
Щось ізо два тижні,
Кинув к бісу рін й куліси -
Театр дивовижний!

-Чом ви кинули допіру,
Як всі ролі знають?...

-А я, каже, хотів звірить,
Як мене тут мають.

А референт пан Трохимцьо
І собі такої:

-А ми... ..теж перевіряти,
Що Овад накоїть!

Отана в нас перевірка...

А п'єса конає.

Хто кого з них перевірів,
Алах його знає.

КОЗАК ЧЕНЬКО.

— Хоч тіло моє переважно в Гайденав чи Брауншвайгу,
але в Корігені моя душа і...

ШАНОВНИЙ ДЖМІЛЬ!

Чув я від добрих людей, що ти цікавий на усілякі визначні події в нашому таборі. Любиш і сам послухати, та ще й комусь оповісти, — нехай люди подивуються, а може і повчаться. От тому вирішив і я написати тобі про свою пригоду. Служба моя у таборі хоч і гонорова та не дуже легка; я — поліцей. Звісно, не кожен розуміє, що поліцей — це особа висока; все, що він скаже чи зробить, то так і мусить бути, а лічність його священна й неприкосновенна.

Так було і в цьому обурливому випадку. Устав я ранесенько, навіть якраз того дня умився і приступив до своїх обов'язків. Робота була дуже серйозна і відповідальна: поніс я якогось папірця, щоб люди порозписувалися на якійсь там збори, чи щось таке. А у списку тім і лікарка нага значиться. Іду я до санітету. Ну, там, звичайно, бабів повно. А їх плечем трохи порознижав та до дверей і посунув. Тільки за клямку узявся, аж чую, якась нахаба мені пищить:

— Пане! Пане! Ви б хоч постукали у двері!

— А ти, — кажу, — бачиш, що я поліцей?

— Та я бачу, що ви поліцей, а все таки постукайте, може там жінка яка, вибачайте, гола.

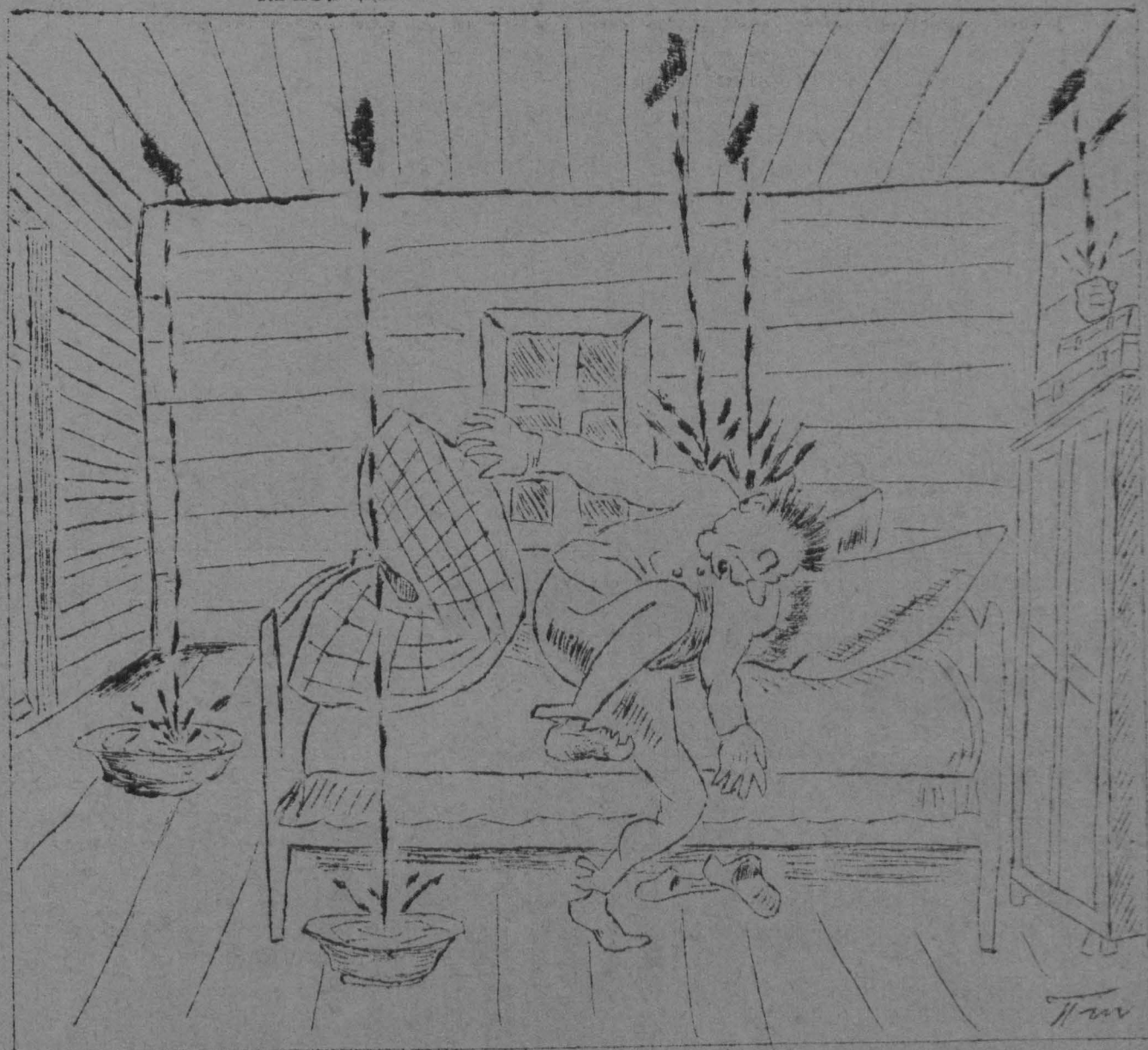
— А ти, — кажу, — знаєш, що як я скрізь почну стукати, то й мене не стане. Ти, може, схочеш, щоб я ще й шапку скидав? А як я її за один день порву, ти мені нову справиш? — Так їй гарно відповівши, пішов я до кімнати, де лікарка людей приймала. І що ти собі думаєш? Коли та баба язика розпустила, то я не дивувався — сказано, баби народ тьомний! Але лікарка! Мусіла б бути образована і з понятієм, а вона тої самої заспівала:

— Ви коли заходите, то спочатку постукайте в двері. Бо добре, що тепер якраз діти, а могли б і жінки бути. Якось, знаєте, незручно.

Хотів я їй мораль прочитати, а тоді думаю, — не варто. Не слід з такими некультурними людьми й зачіпатися. Почервонів та й вийшов. А в коридорі баби тільки: шу-шу-шу — шепчуться і хіхочуть. З лікарки, знать, сміються. Отакі то в нас ще люди. І коли вже вивчаться культури тієї, то й не днаю.

Максим Редька — корігенський поліцей

КРІЗЬ ДАХІ КОРІГЕНСЬКИХ БАРАКІВ...

ДОЩІК, ДОЩІК
 КАПАЄ ГУСТІНЬКОМ...
 ЯМ ДІМАЛА, Я Ж ДІМАЛА
 НЕ ЗА КОМІР, НЕБІНЬКО!
 ДОЩІК, ДОЩІК
 В БАРАКАХ ГУСТІНЬКОМ...
 НЕХАЙ НАШИМ ГОСПОДАРЯМ
 ІДІАТЬСЯ ЛЕГЕНЬКО!

Від Редакції: кажуть, що папір і смо-
 ла вже є. Колись будуть латати!